

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/17/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013201648
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201648.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne G. L., bytom E., právne zastúpená: Okenica Šula & Co. s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Zámocká 30, 811 01 Bratislava, sídlom IČO: 36 866 512, proti žalovanému Okresnému úradu Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Lamačská cesta 8, 845 14 Bratislava, za účasti: ALTIUS s.r.o., so sídlom Strmý vršok 109, 841 06 Bratislava, IČO: 35 731 133, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2013/00384/MES zo dňa 24. júna 2013, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/218/2013-65 zo dňa 24. júna 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/218/2013-94 zo dňa 14. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/218/2013-65 zo dňa 24. júna 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/218/2013-94 zo dňa 14. januára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2013/00384/MES zo dňa 24. júna 2013, ktorým zamietol odvolanie účastníkov konania C. G., Ing. K. U. a žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Dúbravka, ako prvostupňového správneho orgánu, č. SU-8328/1266/2012/U/11/VL zo dňa 28.05.2012 o umiestnení stavby „Výstavba predajných a administratívnych priestorov“ na pozemku parc. č. 3220/1 v k.ú. N., na ulici U. s inžinierskymi sieťami vrátane pozemku parc. č. 2970/1 v k.ú. N., ktorá je dotknutá dopravným napojením umiestnenej stavby pre navrhovateľa - pribratého účastníka ALTIUS s.r.o.

Po preskúmaní veci krajský súd konštatoval, že rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a vydal ho orgán

na to príslušný, pričom postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu.

V odôvodnení uviedol, že podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú predovšetkým územné plány obcí a zón. Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh najmä z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súhlas s podkladmi (územným plánom) a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecným technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a podobne. Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenia účastníkov a ich námietky. Neprihliada sa na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územno-plánovacou dokumentáciou.

Z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje. K jej realizácii dochádza až na základe stavebného povolenia - osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, resp. na základe ohlásenia stavebného úradu v určitých zákonom stanovených prípadoch. Rozhodnutie o umiestnení stavby reálne do práva na ochranu životného prostredia nezasahuje. Vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie a realizáciu stavby, ku ktorej môže ale nemusí v budúcnosti dôjsť. Vyplýva to aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby. Ochrana práv a oprávnených záujmov týchto vlastníkov sa bude riešiť v následnom samostatnom stavebnom konaní.

Žalobkyňa namietala nedostatočnosť zisteného skutkového stavu, pričom poukázala na možno manipuláciu s podkladmi pre rozhodnutie (štúdie osvetlenia). Uviedla, že v administratívnom spise boli dve rozdielne štúdie osvetlenia, ktoré uvádzali rozdielne údaje týkajúce sa dennej osvetlenosti služobného bytu. Zároveň poukázala na to, že podľa druhého svetlo-technického posúdenia bol navýšený počet navrhovaných okien zo strany susediacich nehnuteľností patriacich žalobkyňi. S uvedenými námietkami sa krajský súd nestotožnil. Tvrdenia žalobkyne nemohol správny orgán vyhodnotiť inak, len ako účelové, nemajúce podklad v kvalifikovanom posúdení odborne spôsobilou osobou. Správny orgán by bol povinný zaoberať sa touto námietkou ako relevantnou v prípade, keby žalobkyňa predložila iný posudok, či odborné vyjadrenie spochybňujúce závery svetlo-technického posúdenia predloženého v územnom konaní stavebníkom. V danom prípade však správny orgán nemal dôvod pochybovať o správnosti záverov svetlo-technického posudku, ktorý bol vypracovaný autorizovaným stavebným inžinierom, ktorý v posudku uviedol, že vplyv plánovanej stavby vyhovuje technickým požiadavkám. Z dvoch verzií štúdie osvetlenia - insolácie pre výstavbu predajných a administratívnych priestorov Bratislava - Dúbravka, parc. č. 3220/1, vypracovaných Ing. E. H., nevyplývajú rozdielne závery, ako v žalobe mylne tvrdila žalobkyňa, ale obe zhodne konštatujú súlad navrhovanej umiestnenej stavby z hľadiska insolácie s právnymi predpismi SR a technickými požiadavkami STN.

Krajský súd poznamenal, že žalobná legitímácia v zmysle § 250 ods. 2 O.s.p. je daná pre všetky prípady, kde je dotknutá právna sféra žalobkyne, t. j. kde ide o jednostranný úkon správneho orgánu vzťahujúci sa ku konkrétnej veci s konkrétnym adresátom a záväzne a autoritatívne sa dotýka jej práv a povinností. Ukrátenie žalobkyne na jej právach, t. j. porušenie alebo ohrozenie subjektívnych práv žalobkyne, sa môže udiť buď priamo samotným rozhodnutím, alebo tým, že správny orgán v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia porušil procesné práva žalobkyne. V každom prípade žalobkyňa musí tvrdiť, že bola ukrátená na svojich vlastných subjektívnych právach, t. j. musí ísť o subjektívne práva žalobkyne (nie tretej osoby). Pokiaľ ide o námietku žalobkyne týkajúcu sa nedostatku svetlo-technického posúdenia insolácie služobného bytu, túto nemožno považovať za námietku týkajúcu sa porušenia jej vlastných práv. Namietanou skutočnosťou nebolo zasiahnuté do právnej sféry žalobkyne, nijako nimi neboli poškodené jej práva či právom chránené záujmy.

Pokiaľ ide o tvrdenie po zvýšení počtu okien, krajský súd poukázal na skutočnosť vyplývajúcu z administratívneho spisu, že zmenou dispozície sú k susednému pozemku vo vlastníctve žalobkyne

orientované len okná z neobytných miestností a k obom štúdiám insolácie sa kladne vyjadrili i príslušné dotknuté inštitúcie, ktoré k projektovej dokumentácii a k predmetnej otázke vydali súhlasné záväzné stanoviská.

Ako už bolo vyššie uvedené, podkladom pre rozhodnutie o umiestnení stavby sú územné plány miest a obcí. Rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Za uvedeným účelom správny orgán zabezpečí stanoviská (vyjadrenie, súhlas) dotknutých orgánov uplatňujúcich záujmy chránené osobitnými predpismi. Obsah takéhoto stanoviska je pre správny orgán v konaní o umiestnení stavby záväzný. Pokiaľ dotknuté relevantné orgány vyjadria súhlas s umiestňovanou stavbou a zároveň orgán oprávnený zaujímať stanovisko k súladu navrhovanej stavby s príslušným územným plánom sa vyjadrí, že navrhovaná umiestňovaná stavba je s územným plánom v súlade, pričom námietkami účastníkov konania sa nepreukáže rozpor záväzných stanovisk, prípadne navrhovanej stavby s všeobecne záväznými právnymi predpismi, správny orgán nemá inú možnosť ako vydať rozhodnutie o umiestnení stavby.

Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, žalobkyňa ako účastníčka konania vo svojich podaniach rozporovala obsah záväzných stanovisk (Regionálny úrad verejného zdravotníctva pre Hlavné mesto Bratislava, Magistrát Hlavného mesta SR Bratislavy). Krajský súd dal do pozornosti § 140b ods. 5 a 6 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Stavebný zákon“), z ktorého vyplýva, že ak námietky účastníkov konania smerujú proti obsahu záväzného stanoviska, stavebný úrad konanie preruší a vyžiada si od dotknutého orgánu stanovisko k námietkam. Ak dotknutý orgán stanovisko nezmení, stavebný úrad si vyžiada potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska od orgánu, ktorý je nadriadený orgánom dotknutého orgánu. Krajský súd mal z administratívneho spisu za preukázané, že z tohto hľadiska správne orgány postupovali v konaní v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o otázku právnej relevancie čestného prehlásenia spomínaného v žalobe, krajský súd poukázal na tú skutočnosť, že uvedené čestné prehlásenie nebolo nosným podkladom pre úrad verejného zdravotníctva, pričom nemožno podľa názoru krajského súdu konštatovať ani to, že by bolo v rozpore s predloženou projektovou dokumentáciou, ktorú práve dotknutý orgán posudzoval z hľadiska záujmov chránených osobitnými predpismi v medziach právomoci dotknutého orgánu. Zároveň krajský súd uviedol, že spôsob užívania bytu ako služobného, sa nedotýka právnej sféry žalobkyne, pričom čestné prehlásenie ako také nemá ani vplyv na rozhodnutie o umiestnení stavby, ani následne na vydanie stavebného povolenia, či rozhodnutia o povolení užívať predmetnú stavbu.

Krajský súd taktiež poukázal na skutočnosť, že Magistrát Hlavného mesta SR Bratislavy posudzoval predmetnú stavbu z hľadiska jej súladu s územným plánom, pričom zároveň posudzoval regulatívy týkajúce sa intenzity využitia územia, aj z hľadiska koeficientov (index zastavaných plôch). Z rozhodnutia žalovaného a z administratívneho spisu vyplýva, že správne orgány v danom kontexte postupovali v súlade so zákonom, zabezpečili si príslušné stanovisko dotknutého orgánu, ktoré konštatovalo súlad navrhovanej stavby s územným plánom. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, v ktorom je opísané stanovisko Magistrátu Hlavného mesta SR Bratislavy a je zdôvodnená i jeho právna relevancia pre posúdenie predmetnej navrhovanej stavby a žiadosti o vydanie územného rozhodnutia, vyplýva, že navrhovaná stavba nie je v rozpore s regulatívmi intenzity využitia územia ustanovenými územným plánom. Za daných okolností správny orgán nemohol vyhodnotiť námietky žalobkyne ako dôvodné a bolo jeho povinnosťou riadiť sa záväzným stanoviskom príslušného dotknutého orgánu.

Krajský súd nesúhlasil ani s námietkou, kedy žalobkyňa tvrdila, že navrhovanou stavbou bude znehodnotený jej pozemok najmä z dôvodu obmedzenia umiestnenia stavby na pozemku v jej vlastníctve. V konaní boli odborne posúdené možnosti zastavania susedných pozemkov k predmetnému pozemku s umiestňovanou stavbou a bolo konštatované, že prípadné umiestnenie stavieb realizáciou predmetnej stavby nebude obmedzené. Zároveň možno podľa názoru krajského súdu konštatovať, že uvedená námietka žalobkyne je hypotetická, keďže nepredstavila súdu ani správneho orgánu právne relevantný

projekt stavby, ktorú by chcela umiestniť (realizovať) na svojom pozemku. V neposlednom rade krajský súd poukázal na podmienky umiestnenia stavby uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, ktorým boli určené požiadavky na ochranu prírody a krajiny a požiadavky na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím vyplývajúce predovšetkým zo stanovísk dotknutých orgánov.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnuť, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnej žalobkyni právo na ich náhradu nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobkyňa namietala rovnaké skutočnosti ako v správnom konaní a v podanej žalobe a navrhla odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie alebo aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že žalobkyňa opakuje tie isté dôvody s ktorými sa správne orgány vo svojich rozhodnutiach veľmi podrobne zapodievali. Žalovaný sa stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu, a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Vo veci podal vyjadrenie aj príbratý účastník konania v ktorom uviedol, že všetky orgány vrátane krajského súdu zistili skutkový stav veci dostatočne, vykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ich rozhodnutia a rozsudok vychádzajú zo správnych a dostatočných zistení a správneho právneho posúdenia veci, a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil v celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 24.06.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.10.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 39 Stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v

území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1 Stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 Stavebného zákona v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky

- a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Podľa § 140b ods. 1 Stavebného zákona záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

Podľa § 140b ods. 5 Stavebného zákona pri riešení rozporov medzi dotknutými orgánmi vyplývajúcich zo záväzných stanovísk sa postupuje podľa § 136. Ak námietky účastníkov konania smerujú proti obsahu záväzného stanoviska, stavebný úrad konanie preruší a vyžiada si od dotknutého orgánu stanovisko k námietkam. Ak dotknutý orgán stanovisko nezmení, stavebný úrad si vyžiada potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska od orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie veci stavebným úradom.

Podľa § 140b ods. 6 Stavebného zákona ak odvolanie proti rozhodnutiu podľa tohto zákona smeruje proti obsahu záväzného stanoviska, odvolací orgán konanie preruší a vyžiada si stanovisko k obsahu odvolania od dotknutého orgánu príslušného na vydanie záväzného stanoviska. Odvolanie spolu so stanoviskom dotknutého orgánu k obsahu odvolania predloží stavebný úrad orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu a vyžiada si od neho potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie o odvolaní.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona územné rozhodnutie obsahuje okrem všeobecných náležitostí

- a) meno, priezvisko (názov) a adresu (sídlo) navrhovateľa a ostatných účastníkov konania,
- b) druh, účel a stručný opis predmetu územného rozhodnutia,
- c) druhy a parcelné čísla pozemkov podľa katastra nehnuteľností, na ktorých sa predmet územného rozhodnutia umiestňuje; ak ide o prípady uvedené v § 36 ods. 4 zákona, postačí opis územia,
- d) podmienky podľa druhu územného rozhodnutia ustanovené v § 39 až 39d zákona,
- e) ďalšie podmienky, ktorými sa zabezpečí ochrana verejných záujmov a právom chránených záujmov účastníkov konania,
- f) rozhodnutie o námietkach účastníkov konania,
- g) dobu platnosti rozhodnutia.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že Mestská časť Dúbravka, ako prvostupňový správny orgán, vydal rozhodnutie č. SU-8328/1266/2012/U/11/VL zo dňa 28.05.2012 podľa § 39, § 39a Stavebného zákona v spojení s § 4 vyhlášky MŽP SR č. 453/2000 Z.z. o umiestnení stavby „Výstavba predajných a administratívnych priestorov“, na pozemku parc. č. 3220/1 k.ú. N., na ulici U., inžinierskymi sieťami a dopravným napojením bude dotknutý pozemok parc. č. 2970/1 k.ú. N. pre navrhovateľa - pribratého účastníka ALTIUS s.r.o.

Na odvolanie účastníkov konania C. G., Ing. K. U. a žalobkyne žalovaný rozhodnutím č. A/2013/00384/MES zo dňa 24.06.2013 odvolania účastníkov konania zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní veci sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, podľa ktorého rozhodnutia správnych orgánov obsahujú všetky zákonom stanovené formálne aj obsahové náležitosti, pričom postupovali v medziach zákonov.

Z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje (kde k realizácii dochádza na základe stavebného povolenia, t. j. osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, resp. na základe ohlásenia stavebnému úradu v určitých zákonom stanovených prípadoch), územným rozhodnutím sa len vytvára právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, čím k porušeniu práva vlastníkov pozemkov reálne nemôže dôjsť. Toto právne posúdenie napadnutého územného rozhodnutia žalobkyňa nijakým spôsobom nespochybnila, len

opakovane vzniesla námietky, ktoré nemôžu mať vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a ktoré boli už zodpovedané tak v administratívnom, ako aj v súdnom konaní. Rozhodnutie o umiestnení stavby reálne nezasahuje do práva na vlastníctvo. Vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, stavebné povolenie, ktoré môže, ale nemusí byť v budúcnosti vydané.

Otázka ochrany práv a oprávnených záujmov vlastníkov okolitých pozemkov sa teda bude riešiť v samostatnom následnom stavebnom konaní (pozri bližšie napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SžoKS/87/2006, sp. zn. 5Sžp/3/2011, sp. zn. 5Sžp/9/2013, sp. zn. 3Sžo/18/2014, sp. zn. 3Sžo/172/2010). Vydaním územného rozhodnutia správne orgány nemohli v danej veci reálne ukrátiť žalobkyňu na jej vlastníckom práve, práve na priaznivé životné prostredie, na hygienických ani občianskych právach, ani na práve na súkromie, či znížiť štandard ich bývania (pohodu bývania), a preto nebol v tomto rozsahu ani podľa názoru odvolacieho súdu splnený základný predpoklad potrebný pre vyhovie žalobe.

Relevantným dôvodom pre vyslovenie nezákonnosti územného rozhodnutia by bol jeho rozpor s požiadavkou ochrany životného prostredia, ako požiadavky kolektívneho charakteru. V prejednávanej veci nebolo takéto pochybenie stavebného úradu, či žalovaného zistené.

Odvolací súd preto uzatvára, že vydaním územného rozhodnutia žalované správne orgány nemohli nijako reálne ukrátiť žalobkyňu na ich právach, pretože rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky pre umiestnenie stavby, požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Na základe rozhodnutia o umiestnení stavby nie je možné ešte stavbu realizovať, nakoľko sa ním určuje len stavebný pozemok a stavba na ňom sa len umiestňuje.

Realizovať stavbu je možné až na základe právoplatného stavebného povolenia vydaného v stavebnom konaní. Územné konanie tak predchádza stavebnému konaniu a rozhodnutie o umiestnení stavby je len právnym základom pre stavebné povolenie (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/200/2015 zo dňa 28. júna 2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžp/9/2013 zo dňa 30. apríla 2014, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/172/2010 zo dňa 9. novembra 2010).

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že návrh na umiestnenie stavby spĺňal všetky náležitosti ustanovené Stavebným zákonom a vykonávacím predpisom a poskytoval dostatočný podklad pre vydanie meritórneho rozhodnutia, t. j. rozhodnutia o umiestnení stavby. Správne orgány posúdili návrh v súlade s § 37 Stavebného zákona a v konaní dostatočným spôsobom zabezpečili procesné práva účastníkov a do konania si zabezpečili všetky potrebné stanoviská dotknutých orgánov. Následne rozhodnutím o umiestnení stavby určili stavebný pozemok, umiestnili na ňom navrhovanú stavbu, určili podmienky na jej umiestnenie, určili požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. V podmienkach na umiestnenie stavby určili požiadavky na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím vyplývajúce predovšetkým zo stanovísk dotknutých orgánov, okrem iného aj na napojenie na technického vybavenia a na napojenie na pozemné komunikácie. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že Magistrát Hlavného mesta SR Bratislavy posudzoval predmetnú stavbu z hľadiska jej súladu s územným plánom, pričom zároveň posudzoval regulatívy týkajúce sa intenzity využitia územia a so stanoviska Magistrátu vyplýva, že zotrval na svojom predchádzajúcom záväznom stanovisku a navrhovaná stavba nie je v rozpore s regulatívami intenzity využitia územia ustanovenými územným plánom.

K odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza, že tieto nemajú, vzhľadom na vyššie uvedené, vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného o umiestnení stavby a považuje ich za vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu žalovaného za irelevantné. Odvolací súd zároveň poukazuje na odôvodnenia rozhodnutí tak správnych orgánov ako aj rozsudku krajského súdu, ktoré sa s tými istými opakujúci sa mi námietkami žalobkyne dôkladne vysporiadali a nenechali otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto k opätovne vzneseným námietkam odvolací súd uvádza, že neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia o umiestnení stavby a

v konaní boli už viackrát zodpovedané.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobkyňa v konaní nemala úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.